

var hængaet, siden jeg ved Finanslovens første Behandling bebudede, at der eventuelt vilde komme et Forslag som det foreliggende, indtil det virkelig blev forelagt. Jeg kan dertil kun svare, at det ikke har været muligt at tilendebringe Arbejdet tidligere. Det ligger ikke under Finansministeriet at tilvejebringe Oplysninger om alle de Embedsmænd og Funktionærer, der ere fast ansatte under de forskellige andre Ministerier, og det har altsaa maattet vente, indtil man fra disse Ministerier har kunnet faa de fornødne Oplysninger. Enhver der ser lidt mindre overlegent paa Sagen end det ærede Medlem, vil vistnok erkende, at det tager Tid at skaffe Oplysninger om over 20,000 Menneskers Lønningsforhold og derefter komme til et bestemt Forslag med Hensyn til, hvad der bør gøres for at raade Bod paa de Vanskeligheder, hvorunder de paagældende leve. Det ærede Medlem protesterede ogsaa stærkt imod, at jeg her i Rigsdagen proklamerede Dyrtid, og han gjorde særlig gældende, at dersom det virkelig blev fastslaaet her af Lovgivningsmagten, at der var Dyrtid, vilde Konsekvensen deraf blive, at Lønningerne for Kommunens Embedsmænd og Funktionærer maatte forøges. Jeg kan ikke erkende denne Konsekvens, thi det ærede Medlem oplyste selv, at disse Folk netop have indgivet Andragende derom for kort Tid siden og have faaet Lønningsforbedringer for langt kortere Tid siden, end Tilfældet er for de her omtalte. Den Omstændighed, at man nu fandt Anledning til at give disse Statens Embedsmænd et Tillæg til deres Lønning, der for den langt overvejende Del ere fastsatte for omtrent en halv Snes Aar siden, forekommer mig derfor ikke nødvendigt at føre til, at det samme skulde gælde for Kommunernes Embedsmænd. Dertil kommer, at jeg aldeles ikke har proklameret nogen Dyrtid. Jeg skal tillade mig at henvise til, hvad jeg udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse. Jeg sagde da: „I sidste Henseende skal jeg da tillade mig at bemærke, at der ganske vist neppe kan siges, at der paa de fleste Omraader har fundet en almindelig Prisstigning Sted, idet der er adskillige, og deriblandt ret vigtige Forbrugsgenstande, hvis Prisniveau ikke er synderlig forandret i den sidste Tid.“ Men jeg fremhævede paa den anden Side, at det ikke kom an paa, hvilket Resultat en Prisstatistik efter de almindelige Principper for en saadan vilde føre til, men paa det praktiske Spørgsmaal, hvorledes de vigtigste Forbrugsgenstande vare blevne

fordyrede, hvortil de paagældende Statsfunktionærer særlig maatte anvende en betydelig Del af deres Lønninger. Derefter gennemgik jeg forskellige af disse Fornødenheder for at paavise, at der paa disse Omraader netop havde fundet en ret betydelig Stigning Sted i de sidste Aar, og at den kunde ansættes med et rundt Tal til omtrent en halv Snes Procent. Jeg tror, at mine Udtalelser i det hele vare meget ædruelige og nøjagtige, og at jeg slet ikke søgte at fremkalde overdrevne Forestillinger om en almindelig Dyrtid. Naar den ærede Indleder mente, at det var en meget farvelig Statistik, jeg havde forelagt, og at jeg selv vist vilde erkende, at det var en saadan, skal jeg dertil kun svare, at det er, hvad Statens statistiske Bureau under dets anerkendt dygtige Direktør har set sig i Stand til at stille til min Disposition. Det forekommer mig ogsaa at være fuldkommen tilstrækkeligt til at belyse det her omspurgte. Det ærede Medlem henviste til den udførlige og omhyggelige Prisstatistik, som den nuværende Professor Falbe-Hansen udarbejdede i 70erne; men da var Situationen en ganske anden. Det gjaldt da netop om at kritisere hele den Prisbevægelse, som under ganske ekceptionelle Forhold havde udviklet sig først i 70erne, og nøjagtig bestemme dens Omfang for derpaa at fremkomme med Forslag til et blivende Dyrtidstillæg. Her foreslaas kun en Dyrtidshjælp for indeværende Finansaar, og der kunde da ikke være Tale om at gaa til omfattende og besværlige Undersøgelser for at tilvejebringe en almindelig Prisstatistik. Den vilde ikke have nogen virkelig Betydning for dette Forhold. Naar det ærede Medlem anstillede en Sammenligning med Prisforholdene i 1874 og viste, at der nu var Prisdgang, i alt Fald paa nogle Omraader, i Forhold til den Gang, skal jeg bemærke, at dette aldeles ingen Betydning har for den foreliggende Sag. Det ærede Medlem kunde vist gaa endnu længere tilbage og vise, at i 1857 før Krisen var Prisen paa mange Omraader endnu højere end i 1874; men det er der slet ikke Spørgsmaal om her. Efter 1874, i Slutningen af 80erne og i Begyndelsen af 90erne har Rigsdagen ved Lønningslove paa en Tid, da Prisniveauet gennemgaaende var betydelig lavere end i 1874, dog anerkendt, at der var al Grund til at gaa til forbedrede Lønninger, fordi Tidsforholdene krævede en saadan. Det er altsaa slet ikke Spørgsmaalet om Forholdene nu og i 1874, det drejer sig om, men om